

vil jeg være den ærede Ordfører ganske overordentlig taknemlig, hvis han vil opgive mig, hvor han finder Hjemmel for, at det var Grundlovgivernes Mening, at vel skulde man begynde med 100 Medlemmer, men Antallet skulde stige efter Folkemængdens Tilvækst. Jeg tror ikke, at der gives nogen Hjemmel derfor; og hvis man skal søge Hjemlen i § 32, findes i alt Fald ikke i den et eneste Bogstav om, at Folketingets Medlemsantal skal stige i samme Forhold som Folkemængden eller blot stige lidt i Forhold til Folkemængdens Tilvækst. Naar der ikke findes noget i § 32, hvor man skulde tro, at Grundlovgiverne havde nedlagt deres virkelige Mening, er der ikke stor Sandshylighed for, at de skulde have næret en saadan Mening, idet Tallet sikkert allerede den Gang af selve Grundlovgiverne ansaas for et meget højt Tal. Man antog, at en mindre Forsamling i mange Henseender vilde være for liden til, at Sagerne kunde faa en saadan Behandling, som det var ønskeligt; derfor lattede man Forholdstallet højt fra Begyndelsen, og haabede, at der kunde komme Overensstemmelse ved den voksende Folkemængde. Det ligger nu nært for os den Dag i Dag at sammenligne vore Forhold med Forholdene i andre Lande, og da navnlig i de Lande, hvorfra vi have taget vore konstitutionelle Mønstre. Man vil se, at vi efter den nuværende Ordning med 102 Folketingsmænd, have en deputeret for hver 22,000 Indbyggere, medens England har et Underhusmedlem for 56,000 Indbyggere; Frankrig en deputeret for hver 70,000, og Tyskland endog kun en Rigsdagsmand for hver 100,000 Indbyggere. Det er jo Tal, der ligge overordentlig langt over det Tal, vi endnu have med vore 22,000. Der er slet ingen Grund til overhovedet at gaa til en saadan Forøgelse, hvis vi se hen til vore nærmeste, største Forbilleder i konstitutionel Henseende. Jeg tror heller ikke, at der er ret mange her i Tinget, som ikke have den Mening, at vort Folketing i Forhold til Folkemængden er overordentlig talrigt og ikke trænger til nogen Forøgelse i den Retning. Derimod stiller det sig maasse nok lidt anderledes over for det ulige Antal Mennesker, der er i de enkelte Kredse, det indrømmer jeg; men ikke en Gang dette er noget for vort Land ejendommeligt. Men maa jeg modsigte det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen), der i Dag netop fremhævede England som det Land, hvor Kredsenes Størrelse er saa godt som lige. Det er saa langt fra, at dette er Tilfældet, at der i England er Kredse med 51,000 Indvaanere, som vælger det samme Antal Under-

husmedlemmer som Kredse, hvori der er 150,000 Indvaanere. I Frankrig er Forstællen endnu betydeligere, idet der er Departementer paa 141,000 Mennesker, som vælger 3 deputerede, medens der er et Departement paa 240,000, som ogsaa kun vælger 3 deputerede. Det har allerede i Dag været omtalt, hvor overordentlig stor Forstællen er i Tyskland mellem de forskellige Kredse; men jeg kunde maasse dertil føje, uagtet de fremsførte Tal ere grelle nok, at skønt Gennemsnitstallet er 100,000, findes der baade i Berlin og Hamborg langt over 200,000 Mennesker paa en Rigsdagsmand, medens der ved Siden heraf er Kredse f. Eks. Schaumburg—Lippe, hvor der kun er 22,000 Mennesker til en Rigsdagsmand. Man vil altsaa se, at det slet ikke er et saa abnormt Forhold, der findes her i Landet.

Den ærede Ordfører fremdrog særlig i Gaar en Udtalelse af Mindretallet, som han allerede tidligere i Betænkningen havde fremdraget i dens post scriptum, hvori der med sand Forkærlighed fremdrages en enkelt Udtalelse af Mindretallets Betænkning og stilles frem til Betragtning for Tinget. Den ærede Ordfører har kastet sig over den Grundlovsutroskab, som Mindretallet derigennem bar til Skue, og det var ogsaa i Anledning heraf, at han truede med Nemesis. Jeg tror imidlertid, at det vil være godt at se lidt nærmere paa denne Udtalelse; thi det Brug, som den ærede Ordfører har gjort af den, havde han næppe kunnet gøre uden ved at foretage en Omstrivning af den i det nævnte post scriptum. Jeg skal tillade mig at henvise til den paagældende Udtalelse, der findes i Betænkningen i Tillæg B. Sp. 914 og begynder med et nyt Stykke: „Men selv om en saadan Fortolkning skulde være langt mere begrundet, end her antages, vilde Mindretallet dog aldrig kunne gaa med til at indføre dens Konsekvenser i Livet“. Men i det foregaaende Stykke har Mindretallet paa det bestemteste hævdet, at der ikke var Tale om, at Grundlovens § 32 indeholdt noget som helst Bud om, at der skulde ske en Forøgelse af Folketingsmedlemmernes Antal, og det har til Begrundelse heraf i bestemte Udtryk henvist baade til Grundlovgivernes og Grundlovsrevisjonisternes Udtalelser. Umiddelbart herefter er det, Mindretallet siger, at selv om nu den paagældende Fortolkning af Flertallet skulde være langt mere begrundet, end vi antage, er den langt fra at være tilstrækkeligt begrundet til, at vi kunne betragte den som et Grundlovsbud og derfor føre dens Konsekvenser ud i Livet. Det bliver imidlertid noget helt andet, naar